

крие съ единъ слой отъ лой и когато изстине, ще се получи свѣщъ.

Така правѣли свѣщи въ старо време, така правятъ и сега. Фитилитѣ се усукватъ отъ калчищни конци. Нѣколко фитиля завързвали за една пржчица и ги натопявали изведнажъ въ сждъ съ разтопена лой. При всѣко натопяване на фитилитѣ се полепя по единъ слой лой и свѣщъта става по дебела. Така сж правѣли и восъчни свѣщи, които се употрѣбявали въ черквитѣ. Тѣ били по-скжпи отъ лоенитѣ. Кралетѣ можели да си позволяватъ този разкошъ въ тържествени дни. На голѣми праздници дворцитѣ имъ се освѣтлявали съ сто-тици восъчни свѣщи. Преди сто години нашитѣ прадѣди си освѣтлявали стаитѣ вечеръ съ една лоена свѣщъ, а когато запалвали две или три свѣщи считали, че въ стаята е много свѣтло.

Лоенитѣ свѣщи пушили и миришели, а най-лошото било, че отъ време на време трѣбвало да се отрѣзва оголения фитиль. За тази цель имали особни щипки, които постоянно се намирали до свѣтилника. Фитилтъ на лоенитѣ свѣщи, когато горятъ, стои посрѣдъ пламъка и не изгаря, а съ стеаринсвитѣ свѣщи не е тѣй. Той не е усуканъ, а е уплетенъ отъ три ката памучни конци. Когато такава свѣщъ гори, фитилтъ се закривява навънъ и върха му се допира до най-външната частъ на пламъка, гдето температурата е най-висока, и той изгаря. Въ това всѣкой може да се увѣри. Воземте листъ бѣла книга и съ него бързо покрийте пламъка до срѣдата. Дигнете листа и ще видите на него единъ обгорялъ пръстенъ. Това показва, че тамъ гдето се